

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Ion Guzun,

examinînd, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinar împotriva sentinței judecătorești Dubăsari din 09 iulie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 noiembrie 2014, declarate de avocatul Natalia Colesnic și de inculpatul

Covalenco Oleg Grigore, născut la 19 septembrie 1964, originar și locuitor al s. Pîrîta, r-nul Dubăsari, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior:

1) prin sentința Judecătorești Octombrie, or. Chișinău din 21 martie 1984, în baza art. 145 Cod penal (1961), la 5 ani privațiune de libertate;

2) prin sentința Judecătorești Anenii Noi din 06 ianuarie 1989, în baza art. 145 alin. 2, 3, 119 alin. 4, 89, 40 Cod penal (1961), la 9 ani privațiune de libertate;

3) prin sentința Judecătorești Anenii Noi din 19 august 2005, în baza art. 273 alin. (2) lit. b), 90 Cod penal, la 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an;

4) prin sentința Judecătorești Centru, mun. Chișinău din 16 ianuarie 2013 și decizia Curții de Apel Chișinău din 16.01.2014, în baza art. 27, 145 alin. (1), 188 alin. (3) lit. d), 290 alin. (1), 84 Cod penal, la 25 de ani închisoare.

în instanța de fond:
în instanța de apel:
în instanța de recurs

Termenul de examinare a cauzei
11 februarie 2013 – 09 iulie 2014,
28 august – 06 noiembrie 2014,
28 ianuarie – 04 martie 2015;

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Dubăsari din 09 iulie 2014, Covalenco Oleg a fost condamnat în baza art. 362 alin. (3) lit. b) Cod penal la 6 ani închisoare, în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. k) Cod penal la 15 ani închisoare și în baza art. 145 alin. (2) lit. k) Cod penal la detențiune pe viață.

În temeiul art. 84 alin. (1) și (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni și sentințe, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, inclusiv prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 16 ianuarie 2013 și decizia Curții de Apel Chișinău din 16.01.2014, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă - detențiune pe viață, cu executare în penitenciar de tip închis, începând cu 13 decembrie 2011.

2. Instanța de fond a constatat că la 05 septembrie 2011, aproximativ ora 23:45, Covalenco O., intenționat și în lipsa unor documente de identitate, a traversat ilegal frontiera de stat a Republicii Moldova limitrofă Ucrainei, eludându-se de la controlul de frontieră printr-un loc mlăștinos, amplasat în regiunea transnistreană, și anume în s. Dubovo, r-nul Dubăsari, unde a fost stopat de Nicolae Ochita și Iurie Țîmbaliuc, care s-au prezentat ca fiind grăniceri ai autoproclamatei republici nistrene. La cererea ultimilor de a prezenta actele de identitate, Covalenco O., având intenția de a-i omorî, a efectuat două împușcături dintr-un pistol de tip „Tokarev”, modelul a. 1930/33, calibrul 7,62 mm., asupra lui Iurie Țîmbaliuc, în urma căruia acesta a decedat pe loc și trei împușcături asupra lui Nicolae Ochita, cauzându-i leziuni corporale grave, periculoase pentru viață, după care a părăsit locul săvârșirii infracțiunii.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 362 alin. (3) lit. b) Cod penal, ca trecerea ilegală a frontierei de stat, adică trecerea frontierei de stat a Republicii Moldova, eludându-se de la controlul de frontieră, săvârșită cu aplicarea armei.

Tot el, la 05 septembrie 2011, aproximativ la ora 23:45, intenționat a traversat ilegal frontiera de stat a Republicii Moldova limitrofă Ucrainei, eludându-se de la controlul de frontieră printr-un loc mlăștinos, amplasat în regiunea transnistreană, și anume în s. Dubovo, r-nul Dubăsari, unde a fost stopat de N. Ochita și I. Țîmbaliuc, care s-au prezentat ca fiind grăniceri ai autoproclamatei republici nistrene. La cererea ultimilor de a prezenta actele de identitate, Covalenco O., având intenția de a-i omorî cu scopul ascunderii infracțiunii de trecere ilegală a frontierei de stat, a efectuat două împușcături dintr-un pistol de tip „Tokarev”, modelul a. 1930/33, calibrul 7,62 mm., asupra lui I. Țîmbaliuc, cauzându-i plagă transfixantă prin armă de foc cu glonte a pieptului și abdomenului pe stînga cu lezarea plămînelui stîng și a diafragmei cu hemoragia masivă internă în combinație cu plaga transfixantă prin armă de foc cu glonte a coapsei drepte la nivelul 1/3 superioare și fracturii multieschiloase a osului femural, în urma căror acesta a decedat pe loc, iar Covalenco O. a părăsit locul săvârșirii infracțiunii.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 145 alin. (2) lit. k) Cod penal, adică omorul săvârșit cu scopul de a ascunde o altă infracțiune.

Tot el, la 05 septembrie 2011, aproximativ la ora 23:45, traversând ilegal frontiera de stat a Republicii Moldova limitrofă Ucrainei prin eludarea de la controlul de frontieră printr-un loc mlăștinos, amplasat în regiunea transnistreană, și anume în s. Dubovo, r-nu Dubăsari, a fost stopat de N. Ochita și I. Țîmbaliuc, care s-au prezentat ca fiind grăniceri ai autoproclamatei republici nistrene. La cererea ultimilor de a prezenta actele de identitate, Covalenco O., avînd intenția de a-i omorî cu scopul ascunderii infracțiunii de trecere ilegală a frontierei de stat, a efectuat trei împușcături dintr-un pistol de tip „Tokarev”, modelul a. 1930/33, calibrul 7,62 mm., asupra lui N. Ochita, însă din motive independente de voința lui nu și-a putut realiza intenția criminală cauzîndu-i victimei plagă prin armă de foc cu glonte penetrantă în abdomen cu lezarea intestinului subțire, plagă transfixantă prin armă de foc cu glonte al regiunii inghinale pe dreapta și coapsei drepte, care se califică ca leziuni corporale grave, periculoase pentru viață după care Covalenco O. a părăsit locul săvârșirii infracțiunii.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. k) Cod penal, adică tentativa omorului unei persoane săvârșită cu scopul de a ascunde o altă infracțiune, care din motive independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul.

Tot el, în circumstanțe necunoscute, a intrat în posesia pistolului de tip „Tokarev” modelul a. 1930/33, calibrul 7,62 mm., pe care ilegal l-a păstrat la sine pînă la 05.09.2011, aproximativ ora 23:58, cînd după ce a traversat ilegal frontiera de stat a Republicii Moldova limitrofa Ucrainei, eludîndu-se de la controlul de frontieră printr-un loc mlăștinos amplasat în regiunea transnistreană, și anume în s. Dubovo, r-nul Dubăsari, a fost stopat de N. Ochita și I. Țîmbaliuc, care s-au prezentat ca fiind grăniceri ai autoproclamatei republici nistrene. La cererea ultimilor de a prezenta actele de identitate. Covalenco O., avînd intenția de a-i omorî cu scopul ascunderii infracțiunii de trecere ilegală a frontierei de stat, a efectuat trei împușcături dintr-un pistol de tip „Tokarev” modelul a. 1930/33, calibrul 7,62 mm., asupra lui I. Țîmbaliuc, în urma căruia acesta a decedat pe loc și trei împușcături asupra lui N. Ochita, cauzîndu-i leziuni corporale grave, periculoase pentru viață, după care a părăsit locul săvârșirii infracțiunii.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, adică păstrarea și purtarea munițiilor fără autorizația corespunzătoare.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina parțial și a explicat că deseori trecea frontiera RM prin s. Dubovo, r-nul Dubăsari, însă nu erau careva semne precum că este frontieră. În luna septembrie 2011, pe la ora 24:00, se întorcea din Ucraina, mergea prin apă, în întuneric, în preajmă fiind pădure. Știa că era așteptat de către verișorul O. Radciuc, care era cu un automobil. În mîna avea un pistol TT încărcat, pe care-l deținea fără permis din anul 1992, de pe timpul războiului pentru integritatea Moldovei. Era o noapte foarte întunecoasă și nu se vedea nimic în față. Auzind gălăgie din niște tufari, s-a speriat și din acel moment

nu-și mai amintește nimic. Și-a revenit când era în pădure, neavînd la el nici arma de foc, nici rucsacul și nici alte lucruri personale. Nu a împușcat din pistol în nici o persoană. Nu ține minte ce declarații a dat la urmărirea penală. Își amintește că colaboratorii de poliție singuri au scris și el s-a semnat. Recunoaște trecerea ilegală a frontierei RM și păstrarea fără autorizație a munițiilor. Nu exclude faptul că a împușcat din armă, doar că a făcut-o din spaimă. Regretă de cele întîmplate.

Versiunea inculpatului precum că a împușcat în direcția persoanelor care l-au oprit, crezînd că sunt trimiși de O. Vareaghin ca să-l jefuiască, nu poate fi acceptată, deoarece a fost combătută de martorul O. Vareaghin. Ulterior inculpatul a renunțat la această versiune și a înaintat o nouă versiune, precum că împușcăturile au fost efectuate de el din teamă și frică pentru a supraviețui.

Instanța a concluzionat că inculpatul recunoaște primele capete de învinuire pentru a-și ușura situația și a evita răspunderea pentru celelalte fapte comise, pentru care legea penală prevede sancțiuni aspre, pînă la detențiune pe viață.

Se combate versiunea inculpatului precum că el din spaimă a început a trage haotic în diferite direcții, când urmele lăsate în urma tragerii spre victime, denotă o țintire perfectă din partea autorului.

Prin urmare, inculpatul intenționat a traversat ilegal hotarul cu Ucraina prin localitatea Dubovo, din motiv că nu deținea acte de identitate valabile. Respectiv își dădea seama de faptul că putea fi stopat de grăniceri și intenționat a pregătit arma de foc. Fiind stopat de doi grăniceri și negăsind o altă soluție de a trece frontiera, a aplicat arma de foc țintind direct în victimă și nu haotic, din spaimă. Deci, intenția directă a acestuia în comiterea infracțiunii de omor și tentativă de omor este evidentă.

Partea vătămată N. Ochita a explicat că execută serviciul militar, prin contract, în Serviciul Grăniceri al autoproclamatei „r.m.n.”. La 05 septembrie 2011, aproximativ ora 21:00, împreună cu colegul I. Țîmbaliuc au sosit la porțiunea de frontieră cu Ucraina, în apropiere de s. Dubovo, r-nul Dubăsari. Avea cu sine stația de radio, noctovizor, un baston de cauciuc, iar I. Țîmbaliuc era înarmat cu un automat AK-74. Pe la ora 23:45 a observat prin noctovizor silueta unui om, care se îndrepta în direcția lor dinspre Ucraina. Ei s-au despărțit și I. Țîmbaliuc s-a dus puțin mai într-o parte. Când inculpatul s-a apropiat, i-a ordonat să stea pe loc. S-a prezentat că este de la controlul de frontieră. I. Țîmbaliuc l-a întrebat de ce a traversat frontiera într-un loc nepermis și i-a propus inculpatului să meargă la pichetul de grăniceri pentru a-i stabili identitatea. Ultimul i-a spus că pot să se înțeleagă pe loc, însă colegul a insistat să-l urmeze și i-a zis să întîndă mîinile pentru a-i pune cătușele. Inculpatul a cerut permisiunea să aprindă o țigară, după care a dus mîina dreaptă la spate, în același timp puțin așezîndu-se, și a dat rucsacul de la spate. Tot atunci a văzut și a auzit o împușcătură. A căzut jos, simțind durere și arsuri în interiorul corpului. I. Țîmbaliuc ceva a strigat și s-au auzit două împușcături concomitente. În acest timp el se străduia să se ridice, dar inculpatul a fost efectuată asupra lui încă o împușcătură și el iarăși a căzut la pămînt. I. Țîmbaliuc a strigat „dă automatul” și el a luat cătușele, s-a ridicat și s-a îndreptat spre acel loc, intenționînd să-l lovească pe infractor cu cătușele peste cap.

Cînd s-a apropiat, a văzut că I. Țîmbaliuc se afla la pămînt, iar inculpatul era deasupra acestuia și încerca să-i ia automatul, dar văzîndu-l pe dînsul, s-a întors și a efectuat încă o împușcătură în direcția lui. El a căzut jos, iar infractorul a fugit. S-a tîrît pînă la I. Țîmbaliuc, a scos de sub corpul acestuia automatul și a telefonat la pichet după ajutor.

Potrivit procesului verbal din 22.08.2012 de prezentare părții vătămate N. Ochita spre recunoaștere a persoanei după fotografie, a fost recunoscut inculpatul.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 196 din 29 iunie 2012, moartea cet. I. Țîmbaliuc s-a datorat plăgii transfixante prin armă de foc cu glonte a pieptului și abdomenului pe stînga cu lezarea plămînului stîng și a diafragmei. Între rana prin împușcare a toracelui și coapsei drepte, este legătură cauzală directă cu survenirea decesului.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 209 din 29 iunie 2012, conform căruia la cet. N. Ochita au fost depistate trei leziuni prin împușcare: plagă prin armă de foc cu glonte penetrantă în abdomen cu lezarea intestinului subțire, plagă nepenetrantă prin armă de foc cu glonte al peretelui abdominal pe dreapta, plagă transfixantă prin armă de foc cu glonte al regiunii inghinale pe dreapta și coapsei drepte, care se califică ca leziuni corporale grave, periculoase pentru viață.

Instanța a respins argumentul apărării că inculpatul n-a trecut ilegal frontiera de stat, deoarece localitatea Dubovo, r-nul Dubăsari nu este indicată în lista punctelor de trecere peste frontiera moldo-ucraineană. Or, conform art. 13 alin. (1), 15 alin. (2), 22 al Legii nr. 215 din 04.11.2011 cu privire la frontiera de stat a Republicii Moldova, persoanele care intră sau ies în/din Republica Moldova pot trece frontiera de stat doar prin punctele de trecere în timpul programului de lucru și nicidecum prin alte localități sau porțiuni de teren. Temei pentru autorizarea trecerii frontierei de stat servesc actele de călătorie valabile prevăzute de legislația cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova, privind regimul străinilor în Republica Moldova, precum și alte documente stabilite în actele normative. Persoanei care sosește la punctul de trecere fără documente de identitate și se declară cetățean al Republicii Moldova, i se autorizează trecerea frontierei de stat după identificarea acesteia.

Mai mult, însuși inculpatul a declarat că colegul său O. Vareaghin s-a decis să revină în RM prin punctul de trecere a frontierei de stat, iar el, neavînd documente de identitate, a eludat trecerea frontierei în locurile stabilite de lege. A trecut frontiera de stat printr-un loc mlăștinos, prin pădure și pe timp de noapte. Era o înțelegere între el și vărul O. Radciuc ca să-l aștepte la imediata apropiere de frontieră.

Referitor la argumentele avocatului că inculpatul ar fi comis omorul și tentativa de omor din imprudență, instanța a indicat că poziția apărătorului și a inculpatului sunt contradictorii odată ce ultimul la urmărirea penală înaintează versiunea că a împușcat, considerînd că persoanele care l-au oprit ar fi putut fi trimise de O. Vareaghin ca să-l jefuiască, deoarece acesta cunoștea că are cu sine lucruri de preț și în așa circumstanțe a fost nevoit să se apere, iar după audierea în

ședința judiciară a martorului O. Vareaghin, inculpatul a renunțat la versiunea înaintată la urmărirea penală și a înaintat o nouă versiune.

În scopul ușurării situației sale, inculpatul a declarat că nu ține minte ce s-a întâmplat, însă la un moment dat s-a înspăimântat tare și din frică, nu exclude că a efectuat împușcături din pistolul care-l deținea și care împreună cu celelalte lucruri, le-a aruncat la fața locului. De fapt inculpatul a recunoscut efectele împușcăturilor, dar le motivează în fel și chip pentru a-și ușura situația, iar apărarea face o tentativă de a ușura situația inculpatului prin cerința de a recalifica acțiunile în lipsirea de viață din imprudență și vătămarea gravă a integrității corporale din imprudență, motivând că la momentul comiterii crimelor era întuneric, că inculpatul s-a speriat și a împușcat haotic dar nu și-a dorit survenirea consecințelor nominalizate.

Instanța a considerat că lipsirea de viață din imprudență ar avea loc numai când făptașul, avînd o vizibilitate redusă și neverificînd locul amplasării victimei, nu s-a asigurat că împușcătura nu l-ar nimeri pe acesta, însă pe caz s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a efectuat cinci împușcături și toate în țintă.

Mai mult, partea vătămată N. Ochita a declarat că inculpatul a efectuat împușcături pe rînd, în partea lui I. Țîmbaliuc, apoi în direcția lui, iar cînd el a intenționat să-l lovească cu cătușele inculpatul a efectuat încă o împușcătură în direcția lui, rănindu-l în abdomen.

Apreciind probele administrate în cadrul cercetării judecătorești, din punct de vedere al pertinentei, al concludenței și utilității lor, instanța a conchis că vina inculpatului este pe deplin dovedită.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, a recunoscut parțial vinovăția și regretă cele comise, de circumstanțele agravante, că inculpatul a fost condamnat anterior pentru infracțiuni similare, că circumstanțe atenuante nu au fost stabilite.

Referitor la aplicarea pedepsei pe art. 362 alin. (3) lit. b), 27, 145 alin. (2) lit. k) și 290 alin. (1) Cod penal comise, instanța a concluzionat că reeducarea și corectarea inculpatului este posibilă doar prin izolarea ultimului de societate, aplicîndu-i pedeapsa închisorii.

Cît privește pedeapsa pentru infracțiunea excepțional de gravă, prevăzută la art. 145 alin. (2) lit. k) Cod penal, coroborată cu circumstanțele agravante reținute pe cauză, luînd în considerație că inculpatul anterior a mai comis infracțiuni similare, nu a tras concluziile necesare, instanța a concluzionat a-i numi ultimului cea mai severă pedeapsă – detențiunea pe viață.

Totodată, instanța a aplicat prevederile art. 84 Cod penal, luînd în considerație faptul că acesta a comis infracțiunea pînă la pronunțarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 16.01.2014, în primă cauză.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă.

Apelantul a invocat că nu este de acord cu sentința în partea calificării acțiunilor sale în baza art. 145 alin. (2) lit. k) Cod penal, deoarece el s-a speriat și a acționat în legitimă apărare.

3.1. Avocatul N. Crîșmari la fel a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul să fie achitat pe art. 362 alin. (3) lit. b) Cod penal pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, să fie reîncadrate acțiunile inculpatului de la art. 145 alin. (2) lit. k) la art. 149 alin. (1) Cod penal, de la art. 27, 145 alin. (2) lit. k) la art. 157 Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă cu închisoare pînă la 30 ani.

Apelantul a invocat că instanța nu a stabilit care normă juridică a încălcat inculpatul, nu s-a expus, care punct de trecere a fost evitat sau trecut ilegal de inculpat și dacă acțiunile acestuia reprezintă o infracțiune.

Punctul de trecere din s. Dubovo, r-nul Dubăsari nu este controlat de autoritățile constituționale a R. Moldova.

În s. Dubovo, r-nul Dubăsari nu există punct de trecere a frontierei moldo-ucraineană controlat de autoritățile constituționale a R. Moldova, iar victima Țîmbaliuc și partea vătămată Ochita nu au fost împuterniciți de Serviciul Frontieră a R. Moldova de a exercita în mod legal careva obligațiuni de serviciu de ocrotire a frontierei de stat. I. Țîmbaliuc și N. Ochita nu dispuneau de careva drepturi de a opri cetățenii R. Moldova, de a le verifica identitatea și actele, de a le reține. În sine, acțiunile lui I. Țîmbaliuc și N. Ochita sunt ilegale.

Astfel, inculpatul nu a avut nici un pericol de a sosi în țară prin s. Dubovo, r-nul Dubăsari, fără acte de identitate, prin punctele de trecere legal stabilite de Guvernul RM, în afara decît a fost împiedicat ilegal de autoritățile neconstituționale transnistrene.

În temeiul, că în acțiunile inculpatului lipsesc semnele infracțiunii prevăzută de art. 362 alin. (3) lit. b) CP, acesta urmează de a fi achitat.

Lipsește semnul infracțiunii prevăzut de art. 145 alin. (2) lit. k) Cod penal - omorul săvîrșit cu scopul de a ascunde o altă infracțiune și acțiunile inculpatului urmează de a fi recalificate.

Avînd în vedere poziția inculpatului, că nu a avut scopul de a omorî, dar a tras din pistol involuntar, din spaimă, cu scopul de a se apăra, urmează a fi recalificate acțiunile lui în baza art. 149 alin. (1) și art. 157 Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă cu închisoare de pînă la 30 ani.

3.2. A declarat apel și avocatul N. Colesnic, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blîndă.

Apelantul a indicat că la materialele cauzei nu sunt prezente probe pertinente și concludente ce ar demonstra vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 362 alin. (3) lit. b) CP.

Din declarațiile inculpatului nu rezultă că ultimul a avut intenția de a comite infracțiunea de omor.

Vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor de care este învinuit nu s-a demonstrat pe deplin. Pedeapsa cu detențiune pe viață stabilită este una prea aspră.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 noiembrie 2014, toate apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond pe deplin a constatat starea de fapt și de drept a acțiunilor săvârșite de inculpat, a apreciat probele administrate în conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală, verificându-le sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar fiecare probă fiind apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de fond corect a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 362 alin.(3) lit. b) CP, ca trecerea frontierei de stat a Republicii Moldova, eludându-se de la controlul de frontieră, săvârșită cu aplicarea armei, în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. k) CP, ca tentativa omorului săvârșită cu scopul de a ascunde o altă infracțiune, care din motive independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul, în baza art. 145 alin. (2) lit. k) CP, ca omorul săvârșit cu scopul de a ascunde o altă infracțiune și în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, ca păstrarea și purtarea munițiilor fără autorizația corespunzătoare.

Instanța a reținut faptul că părțile vătămate și martorii au demonstrat prin declarațiile date că în acțiunile inculpatului se conțin elementele componente de infracțiuni incriminate.

Instanța de apel a respins argumentele că acțiunile inculpatului incorect au fost încadrate în baza art. 362 alin. (3) lit. b) CP, deoarece conform art. 13 alin. (1), 15 alin. (2), 22 din Legea nr. 215 din 04.11.2011 cu privire la frontiera de stat a Republicii Moldova, persoanele care intră sau ies în/din Republica Moldova pot trece frontiera de stat doar prin punctele de trecere în timpul programului de lucru și nicidecum prin alte localități sau porțiuni de teren. Temei pentru autorizarea trecerii frontierei de stat servesc actele de călătorie valabile prevăzute de legislația cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova, privind regimul străinilor în Republica Moldova, precum și alte documente stabilite în actele normative. Persoanei care sosește la punctul de trecere fără documente de identitate și se declară cetățean al Republicii Moldova, i se autorizează trecerea frontierei de stat după identificarea acesteia.

Mai mult, însuși inculpatul a declarat că colegul său O. Vareaghin s-a decis să revină în RM prin punctul de trecere a frontierei de stat, iar el, neavând documente de identitate, a eludat trecerea frontierei în locurile stabilite de lege. A trecut frontiera de stat printr-un loc mlăștinos, prin pădure și pe timp de noapte. Era o înțelegere între el și vărul O. Radciuc ca să-l aștepte la imediata apropiere de frontieră.

Referitor la argumentele avocatului că inculpatul ar fi comis omorul și tentativa de omor din imprudență, instanța a indicat că poziția apărătorului și a inculpatului sunt contradictorii odată ce ultimul la urmărirea penală înaintează versiunea că a împușcat, considerând că persoanele care l-au oprit ar fi putut fi trimise de O. Vareaghin ca să-l jefuiască, deoarece acesta cunoștea că are cu sine lucruri de preț și în așa circumstanțe a fost nevoit să se apere, iar după audierea în

ședința judiciară a martorului O. Vareaghin, inculpatul a renunțat la versiunea înaintată la urmărirea penală și a înaintat o nouă versiune.

În scopul ușurării situației sale, inculpatul a declarat că nu ține minte ce s-a întâmplat, însă la un moment dat s-a înspăimântat tare și din frică, nu exclude că a efectuat împușcături din pistolul care-l deținea și care împreună cu celelalte lucruri, le-a aruncat la fața locului. De fapt inculpatul a recunoscut efectele împușcăturilor, dar le motivează în fel și chip pentru a-și ușura situația, iar apărarea face o tentativă de a ușura situația inculpatului prin cerința de a recalifica acțiunile în lipsirea de viață din imprudență și vătămarea gravă a integrități corporale din imprudență, motivând că la momentul comiterii crimelor era întuneric, că inculpatul s-a speriat și a împușcat haotic dar nu și-a dorit survenirea consecințelor nominalizate.

Instanța a considerat că lipsirea de viață din imprudență ar avea loc numai când făptașul, având o vizibilitate redusă și neverificând locul amplasării victimei, nu s-a asigurat că împușcătura nu l-ar nimeri pe acesta, însă pe caz s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a efectuat cinci împușcături și toate în țintă.

Mai mult, partea vătămată N. Ochita a declarat că inculpatul a efectuat împușcături pe rînd, în partea lui I. Țîmbaliuc, apoi în direcția lui, iar când el a intenționat să-l lovească cu cătușele inculpatul a efectuat încă o împușcătură în direcția lui, rănindu-l în abdomen.

La aplicarea pedepsei inculpatului, instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit infracțiuni excepțional de grave, că el și-a asumat conștient rezultatul acțiunilor sale, adică își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor, a prevăzut urmările prejudiciabile și admitea, în mod conștient, survenirea urmărilor grave, că circumstanțe atenuante nu au fost stabilite, iar circumstanța agravantă este săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiuni similare sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărîrilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blîndă.

Recurentul a invocat că în ședințele de judecată nu s-a demonstrat faptul că el a avut intenția de ai omorî pe N. Ochita și I. Țîmbaliuc. Ei nu s-au apropiat de el, nu s-au prezentat și nu au cerut actele lui la control. Nu a comis omorul cu scopul de a ascunde o altă infracțiune deoarece locul unde a traversat era mlăștinos și nu-i considerat frontieră de stat, dar un loc amplasat în regiunea transnistreană.

Probele dobîndite de către autoritățile transnistrene nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare de către instanța de judecată din RM.

El nu poate fi învinuit în baza art. 145 alin. (2) lit. k) Cod penal și în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. k) Cod penal, fără a-i fi demonstrată intenția directă de a comite omorul.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

5.1. Avocatul N. Colesnic la fel a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Recurentul a indicat că la baza sentinței de condamnare instanța de fond a pus și declarațiile părții vătămate N. Ochita, date în cadrul urmăririi penale. Partea vătămată în ședințele de judecată nu s-a prezentat. În atare situație, era necesară efectuarea confruntării între inculpat și N. Ochita. Conform art. 113, în cazul în care există divergențe între declarațiile persoanelor audiate în aceeași cauză, se procedează la confruntarea acestor persoane, inclusiv cu cele ale căror declarații sînt defavorabile bănuțului, învinuțului, dacă este necesar, pentru aflarea adevărului și înlăturarea divergențelor.

La baza sentinței de condamnare au fost puse probe dobîndite de către autoritățile nistrene.

Expertul V. Dub a declarat instanței că la raportul de expertiză nr. 553 din 18.09.2011, efectuat de către autoritățile transnistrene lipsește tabelul fotografic.

Acțiunile inculpatului nu au fost corect calificate în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. k), 145 alin. (2) lit. k) CP. Pedeapsa stabilită inculpatului, detențiune pe viață este o pedeapsă prea aspră.

Vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor de care este învinuit nu s-a demonstrat pe deplin.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor respective pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2), 429 alin. (1), 430 alin. (5), 434 Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să fie motivată, să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Instanța de recurs, se pronunță doar în limitele motivelor invocate în recurs.

Sub acest aspect se reține că recursurile nominalizate sunt bazate pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeiuri pentru declararea recursului ordinar - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită (*pct. 5 și 5.1 din decizie*).

Însă, în pofida prevederilor enunțate, recurenții nu a specificat asupra căror motive invocate în apel nu s-a pronunțat instanța de apel, care ar fi erorile concrete de drept și esența circumstanțelor că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care

se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi cea corectă, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens (*pct. 5 și 5.1 din decizie*).

Rezultă, astfel, că recursurile menționate nu întrunesc condițiile legale de conținut prevăzute în articolele specificate, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) și 12) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiurile cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, cînd faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu privire la argumentele invocate în recursurile ordinare (*pct. 5 și 5.1 din decizie*), în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concrete și clar definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărîrilor instanțelor de fond și de apel, inclusiv cele reproduse în pct. **2 și 4** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, cum ar fi și declarațiile inculpatului, părții vătămate N. Ochita, martorilor A. Barbos, O. Vareaghin, S. Rumeus, expertului V. Dub, procesul verbal de prezentare spre recunoaștere a persoanei după fotografie din 22.08.2012, procesul verbal de ridicare din 19.05.2012, raporturile de expertiză medico-legală nr. 196 din 29.06.2012 și nr. 209 din 29.06.2012, corpurile delictive, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțîndu-se argumentat și întemeiat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate și repetate în recursurile de pe rol (*f.d. 102, vol. III, pct. 3 - 5.1 din decizie*).

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanțele au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 Cod penal, conform căror pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane. Persoanei

recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, sau dacă după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

Deci, pedepsele respective au fost motivate, individualizate și aplicate inculpatului conform prevederilor legale.

Mai mult, din conținutul recursurilor ordinare se observă că acestea sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a estimat circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei (*pct. 5 și 5.1 din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propun inculpatul și avocatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea doar acestei chestiuni în recursurile ordinare, este lipsită de orice suport legal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile atacate cuprind motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost aplicate pedepse inculpatului individualizate conform prevederilor legale, că faptelor inculpatului i s-a dat o încadrare juridică corectă, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

În corespundere cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Natalia Colesnic și de inculpatul Covalenco Oleg Grigore împotriva sentinței judecătorei Dubăsari din 09 iulie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 noiembrie 2014, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 aprilie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Guzun